

[Poul Hartling.]

Med hensyn til u-landsopgaverne er det måske rigtigt at pege på, at det ikke i det lange løb kan være finansudvalget eller det udenrigspolitiske nævn, der tager sig af dette, men at folketinget nok burde overveje at nedsætte et særligt u-landsudvalg, således at folketinget virkelig placerede sig i u-landspolitikken og tog denne opgave op, fik kontakt med alle de mennesker, som har erfaringer på dette område, og som kan hjælpe til, at støtten til udviklingslandene bliver så effektiv og så velgennemført som muligt. Det kunne måske også bidrage til en bedre kontakt imellem offentligheden og vort u-landsarbejde, ikke bare når nogle politikere var på rejse, men året rundt og med hele det perspektiv, der ligger i disse store projekter.

Mange har spurgt, hvordan klimaet nu vil være i den folketingssamling, der begynder. Hvis vi skal tage varsel af, hvordan det gik efter kommunalvalget i foråret, kunne man jo nok have sine bange anelser. For mig at se gik det sådan, at efter kommunalvalget låste regeringen sig fast i en position, der ikke just var forhandlingsvenlig. Sådan som sommerens debat har været, kan man jo også nok have sine tvivl om, at regeringen, så bundet den er af sine egne vanskeligheder, vil være i stand til at lede den forhandling, som er nødvendig, hvis vi i fællesskab skal nå frem til en løsning af problemerne.

Finansministeren har sagt, at nu må man presse de radikale. Statsministeren sagde forleden dag, at når det gjaldt, fandt man jo nok den stemme, der manglede.

Sådanne udtalelser synes jeg tyder på en usikker regering — en regering, der ikke ved, hvem den vil gennemføre sine lovforslag med.

Et folketingsår, der skal anvendes til forhandlinger, der ikke virkelig er forhandlinger, men bare politisk tomgang, gæver ikke de sager, der skal løses, og forøger heller ikke respekten for folkestyrets arbejde.

Poul Møller: Det er jo første gang, vi prøver at føre vor åbningsdebat så hurtigt efter åbningstalen. Jeg må måske have lov til at sige, at også jeg har hørt til dem, der

ivrede for dette, endda i en årrække, og jeg er derfor tilfreds hermed.

Det er også første gang, vi fører åbningsdebat med en stærkt begrænset taletid i forhold til, hvad vi har været vant til, nemlig en halvering, og det gør det naturligvis nødvendigt for os, at vi disciplinerer talerne på en anden måde end tidligere, da vi jo kunne tale om løst og fast ved denne lejlighed.

Jeg vil derfor gerne sige, at det konservative folkeparti om få dage udsender et udførligt arbejdsprogram for den konservative folketingsgruppe for de nærmeste tre års politiske virksomhed. I dette arbejdsprogram gør vi rede for, hvorledes vi vil være med til at forme landets fremtid: økonomisk, skattepolitisk, med hensyn til tryghedens sikring, udryddelse af restfattigdommen, uddannelsessystemernes udformning; lige fra folkeskolen til universitetet, landbrugslovgivningen, trafik anlæg — og hvad man ellers måtte kunne nævne. Jeg skal derfor ikke beskæftige mig med disse programpunkter ved denne lejlighed.

Nu er det — som det står i grundloven — statsministerens redegørelse, der er til forhandling. Det er derfor regeringen og dens politik, det gælder; men også her skal jeg indskrænke mig til kun at omtale de principielle centrale punkter, der blev fremlagt i statsministerens mundtlige tale her i tinget, idet vi jo får rigelig lejlighed til at tage stilling til de mange bebudede lovforslag, efterhånden som disse forslag kommer til behandling i det høje ting.

Der er åbenbart længere, end man tror, ja næsten en evighed, imellem 4. september og 4. oktober. Den 4. september talte statsministeren til sit partis formænd. Der blev ikke lagt fingre imellem. Fløjlshandsken var trukket af, og jernnæven blev hamret i den odenseanske talerstol. Der blev givet hug, bogstavelig talt både til højre og til venstre, og det blev vidnefast erklæret, at de store kompromisers tid er forbi. Anderledes den 4. oktober. Den blødeste fløjlshandske, vævet i uld, dækkede nu jernnæven. Ganske vist manglede der desværre tidligere åbnings-talers snart obligate opfordring til samarbejde, hvilket det er værd trods alt at mærke sig; den var afløst af opfordringen til os andre om at vise fordomsfrihed. Men ellers